

Arrest

nr. 150 997 van 19 augustus 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 10 juni 2015 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 mei 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juni 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 juli 2015.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 augustus 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. DEMEERSSEMAN verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en hebben ze evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat ze voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

2. De eerste asielaanvraag van verzoekers werd niet in overweging genomen.

De tweede asielaanvraag van verzoekers werd geweigerd bij 's Raads arresten nr. 83 145 en 83 146 van 18 juni 2012 omdat geen geloof kan worden gehecht aan hun asielrelaas, gelet op de ernstige tegenstrijdigheden en incoherenties in hun relaas, de onwetendheden, de vage verklaringen en leemtes omtrent de reisweg en omdat ze geen enkel begin van bewijs kunnen voorleggen van de aangehaalde asielmotieven.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers in het kader van hun huidige derde asielaanvraag volharden in hun verklaringen. Verzoekers voegen eraan toe dat politie en parket na al die jaren nog steeds naar verzoeker informeren, dat verzoekers zus verschillende oproepingsbrieven op zijn naam ontving en dat verzoekers van hun burens vernamen dat er mensen in burger bij hen naar verzoeker informeren.

Ter ondersteuning van hun derde asielaanvraag legden verzoekers een politieconvocatie van 12 mei 2014, een parketconvocatie van 17 november 2014 en drie getuigenissen van burens voor.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. De Raad wijst erop dat, gezien reeds in het kader van de tweede asielaanvraag van verzoekers werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hen ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststelling dat verzoekers naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengen die hun geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden

besloten dat verzoekers niet aantonen in hun land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend. Het is de taak van de verzoekers om hun verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen waaruit blijkt dat ze een reëel risico op ernstige schade zouden lopen.

Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat het ontbreken van een begin van bewijs werd aangehaald als weigeringsargument in het kader van hun tweede asielaanvraag en dat de voorgelegde convocaties aldus een ander licht hadden geworpen op de beoordeling van de asielmotieven destijds, stelt de Raad vast dat aan de voorgelegde oproepingen geen bewijswaarde kan worden gehecht omdat uit deze convocaties geen inhoudelijke band met hun asielrelaas kan worden afgeleid, omdat verzoeker onaannemelijk onwetend en ongeïnteresseerd bleek in de convocaties en omdat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat er veel corruptie is in Armenië, in alle geledingen van de overheidsdiensten.

Bovendien blijkt uit 's Raads arresten nr. 83 145 en 83 146 van 18 juni 2012 dat het asielrelaas van verzoekers niet alleen op basis van het ontbreken van enig begin aan bewijs ongeloofwaardig werd bevonden, maar dat ook ernstige tegenstrijdigheden en incoherenties, onwetendheden en vage verklaringen en leemtes omtrent de reisweg de geloofwaardigheid van verzoekers ondermijnden.

Dat verzoeker, na ontvangst van de convocaties, erg verontwaardigd was en deze documenten daarom aan de kant had geschoven en niet meer herlezen had voor zijn verhoor, zoals hij beweert in zijn verzoekschrift, kan zijn onwetendheid omtrent dit document niet verschonen. Van asielzoekers wordt immers verwacht dat ze zich in redelijke mate interesseren voor aspecten die betrekking hebben op hun asielrelaas. Bijgevolg mag van asielzoekers verwacht worden dat ze een degelijke kennis verwerven over de inhoud van de stukken die ze aan de asielinstanties voorleggen om een element van hun asielrelaas te staven.

De loutere beweringen in het verzoekschrift dat corruptie in een bepaald land de burger niet corrupt maakt, dat verzoeker geen gebruik heeft gemaakt van de corruptie en dat het bekomen van valse documenten voor gewone burgers veel moeilijker is, tonen niet aan dat de informatie in het administratief dossier over Armenië foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd, temeer gezien verzoekers nalaten enige andersluidende informatie voor te leggen. Het komt nochtans aan verzoekers toe om met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de betreffende informatie niet correct is.

5. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 30 juni 2015, volharden verzoekende partijen in hun verzoekschrift en stellen zij dat zij waarachtige convocaties hebben ingediend om hun relaas te ondersteunen. Verzoekende partijen argumenteren dat veel valse documenten voorkomen en dat hun land worstelt met corruptie in alle geledingen van de overheidsdiensten, maar dat dit in hun zaak niet het geval is, maar zij zelf slachtoffer zijn geworden van corruptie. Verzoekende partijen wijzen erop dat er enerzijds de twee convocaties zijn en anderzijds niet minder dan 3 verklaringen van burens die de convocaties ondersteunen. De burensverklaringen zomaar aan de kant schuiven als gesolliciteerd kan niet.

De Raad benadrukt dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is, zo blijkt uit 's Raads arresten nr. 83 145 en 83 146 van 18 juni 2012 waarin in het kader van hun tweede asielaanvraag tot de ongeloofwaardigheid van verzoekende partijen hun asielrelaas werd besloten, waarop zij zich bij hun huidige derde asielaanvraag volledig steunen. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Om die reden, en dus geenszins louter om de gesolliciteerde aard ervan, kan aan de door verzoekende partijen bij onderhavige asielaanvraag aangebrachte getuigenissen van hun burens, net als aan de neergelegde convocaties, gelet ook op de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal omtrent die convocaties zoals het feit dat deze geen inhoudelijke band met hun asielrelaas tonen en de vastgestelde gebrekkige kennis en interesse van eerste verzoekende partij omtrent die stukken, en gezien ook de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er veel corruptie is in Armenië in alle geledingen van de overheidsdiensten waardoor de bewijswaarde van documenten afkomstig van dergelijke diensten erg relatief is, geen bewijswaarde worden gehecht.

Verzoekende partijen beperken zich tot enkele algemene opmerkingen en het volharden in hun verzoekschrift, doch brengen geen concrete en valabele argumenten bij die de in de in de beschikking van 30 juni 2015 opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen). Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS